

Marek Gumkowski

"Stylistyczne maski teatru Witkacego", Ewa Widota, "Ruch Literacki" z.1. (1974) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 17/53, 249

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) WEISS Tomasz: Romantyczna genealogia polskiego modernizmu. Rekonesans. Warszawa 1974, PIW, ss. 317, nrb.2, zł 35,-

Analiza recepcji polskiego romantyzmu w publicystyce i krytyce literackiej, pracach historycznoliterackich oraz wypowiedziach para-publicystycznych w okresie Młodej Polski. Autor koncentruje się przede wszystkim na pojawiającej się w analizowanych pracach teorii o genetycznej zależności Młodej Polski od romantyzmu. Wskazując na powszechne wśród twórców i ideologów okresu przekonanie o wspólnocie "struktury świadomości społecznej i kulturalnej obu epok", charakteryzuje różnorodność stanowisk zajmowanych wobec tego faktu, traktowanego w zależności od wyznawanej ideologii lub doktryny estetycznej, aprobatywnie lub z ostrym krytycyzmem.

BP/53/81

H.F.

(II) WIDOTA Ewa: Stylistyczne maski teatru Witkacego. "Ruch Literacki" 1974 z. 1 s. 39-48.

W dramatach S.I. Witkiewicza spotykamy najczęściej dwa rodzaje stylizacji językowej: stylizację na gwarg ludową i żargon miejski oraz naśladowanie przeładowanego epitetami i metaforami języka literatury modernistycznej. Stopień częstotliwości występowania wypowiedzi stylizowanych na oba wymienione języki jest różny w poszczególnych utworach. Stylizacja pełni w dramatach Witkacego funkcję prezentatywną (charakteryzuje ludzi różnych środowisk społecznych), funkcję ekspresywną (podkreśla uczuciowy aspekt wypowiedzi) oraz funkcję komiczną. Znaczenie tej ostatniej wynika z faktu, że wszystkie zabiegi stylizacyjne podporządkowane są u S.I. Witkiewicza nadrzędnej funkcji parodiowej.

BP/53/82

M.G.